

ОРАЧЪ И ЗМИЯ

Единъ орачъ изоралъ срѣдъ браздитѣ отровна змия. Той ѝ затисналъ главата съ копралята и когато издигналъ кракъ, да я стѣпчи, змията проговорила:

— Подари ми живота само за нѣколко мига, орачо! Остави ме да погледна още единъ пѣтъ синьото небе, слънцето и да чуя пѣсенъта на чучулигата. Следъ това ми вземи живота.

Орачътъ билъ човѣкъ съ добро сърдце и послушалъ змията. Ала не подигналъ и една педя копралята си, освободената змия скочила и смъртно го ухапала.

— Така ли се отплащашъ за стореното добро? — извикалъ бледенъ орачътъ. Змията, следъ като се поотдалечила, обърнала се и отговорила:

— Така отплащатъ и мнозина отъ човѣцитѣ — на всѣко добро съ зло.

Отъ тѣхъ научихъ това.

Тѣй казала змията и бързо се скрила подъ земята.

Орачътъ притисналъ ухапаното мѣсто, извикалъ за помощъ и падналъ срѣдъ чернитѣ бразди.

Владимиръ Русалиевъ

ТО СЕ ЗНАЙ...

Бързо лѣтото премина,
на игритѣ иде край;
пакъ ще седнеме на чина
и учителя си благъ
ще посрѣщнемъ съ радостъ пакъ —
то се знай!

Но звънецътъ щомъ издрѣнка,
радостъта ни ще сияй.
Ще изтичаме на навѣнка
и ще крѣскаме пакъ въ хоръ
по училищния дворъ —
то се знай!

Ний сме жадни за наука,
но и тѣй ни се играй!
и не знаемъ що е скука;
сутринъ, вечеръ и по мракъ
ще лудуваме все пакъ —
то се знай!

Д. В. Василевъ